Β) Η προσευχή υπέρ των νεκρών είναι και αυτή δείγμα της αγάπης μας γι' αυτούς . Σε ειδικό κεφάλαιο αναλύσαμε τη σημασία και την αποτελεσματικότητα της για την τύχη του νεκρού.

Η Εκκλησία λέει : Όχι στην καύση των νεκρών

Με πρωτοβουλία κάποιων Δήμων και μερικών ειδικών Σωματείων που έχουν συσταθεί με σκοπό την προώθηση της ιδέας για την αποτέφρωση των νεκρών, επανήλθε στο προσκήνιο το ζήτημα της καύσεως , σε αντίθεση με την ταφή. Η Εκκλησία έχει λάβει την εξής θέση για το ζήτημα αυτό :

1. **Κατ' αρχήν δεν μπορεί να απαγορεύσει** την εφαρμογή του συστήματος της καύσεως , εάν θελήσει να το επιτρέψει η Ελληνική Πολιτεία. Και τούτο διότι το Σύνταγμα της Ελλάδας προβλέπει πλήρη ελευθερία θρησκευτικής συνειδήσεως και ισότητα μεταξύ των Ελλήνων.
2. **Η Εκκλησία , όμως , συνιστά στα πιστά τέκνα της** να θάπτονται μετά την εκδημία τους και όχι να καίονται στους κλιβάνους . Και πράττει τούτο για τους εξής σοβαρούς λόγους :

Α) Διότι η ταφή είναι **σύμφωνη με την παράδοση** του Χριστιανισμού, που μόνο αυτό τον τρόπο διαλύσεως του σώματος γνωρίζει . Άλλωστε και ο Κύριός μας ετάφη και όλοι οι Άγιοι.

Β) Διότι η ταφή **διασώζει την πίστη στην αθανασία και στην ανάσταση.** Δεν είναι χωρίς σημασία το γεγονός , ότι πολλοί από εκείνους που μάχονται για την καθιέρωση της καύσεως δεν είναι χριστιανοί, ή είναι «χριστιανοί» των τύπων, η μάχονται τον Χριστιανισμό.

Γ) Διότι η ταφή **διασώζει τα λείψανα των Αγίων**, τα οποία είναι χαριτόβρυτα και θαυματουργά . Χωρίς ταφή δεν θα είχαμε τα άγια λείψανα και θα εστερούμεθα της ευλογίας και του αγιασμού των.

Δ) Διότι **ο τάφος μας συνδέει και συναισθηματικά με το νεκρό μας** . Το θαμμένο σώμα είναι μια παρηγοριά για τους επιζώντες και γίνεται αντικείμενο φροντίδος και προσευχών.

Ε) Διότι το σώμα **διατηρεί την ιερότητά του** και μετά θάνατον και αποτελεί θρησκευτικό αντικείμενο τιμής και σεβασμού. Η τέφρα δεν είναι το ίδιο πράγμα και μάλλον συνιστά ασέβεια προς τον νεκρό .

† Α.Χ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ

ⲓⲉⲣⲁ ⲙⲏⲧⲣⲟⲡⲟⲗⲓⲥ ⲑⲏⲃⲱⲛ ⲕⲁⲓ ⲗⲉⲃⲁⲇⲉⲓⲁⲥ
ⲓⲉⲣⲟⲥ ⲉⲛⲟⲫⲓⲗⲁⲕⲟⲥ ⲛⲁⲟⲥ
ⲁⲅⲓⲟⲩ ⲛⲓⲕⲟⲗⲁⲟⲩ ⲧⲟⲩ ⲛⲉⲟⲩ
ⲑⲏⲃⲱⲛ
Τηλ.& fax:2262024282

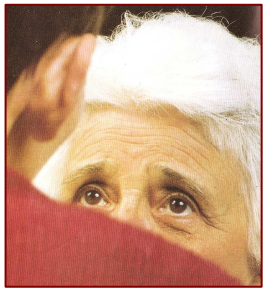

Λίγα λόγια από καρδιάς
ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΠΟΥ ΠΕΝΘΕΙΣ

Δεν ξέρω πως πρέπει να σου μιλήσω τώρα που πενθείς. Ένα αγαπημένο σου πρόσωπο έφυγε από κοντά μας , πήρε το δρόμο το μακρινό, τον χωρίς επιστροφή. Δεν θα σου ξαναμιλήσει, δεν θα το ξαναδείς σ' αυτήν εδώ τη γη. Και μόνη η ιδέα αυτή σε συντρίβει! Παρηγορείσαι με το να επισκέπτεσαι συχνά τον τάφο του, να τον περιποιείσαι, να του πηγαίνεις λουλούδια . Είναι ανθρώπινο! Φωνάζεις και τον ιερέα, διαβάζει τις ευχές για την ανάπαυση της ψυχής του. Ανακουφίζεσαι για λίγο. Ύστερα πάλι απ' την αρχή.

Μόνο η Εκκλησία μπορεί να σε παρηγορήσει! Κανείς άλλος! Γιατί μόνο αυτή κατέχει την αποκάλυψη της αλήθειας . Μόνο αυτή μπορεί να ανασύρει τον πέπλο που κρύβει από μας τη μεταθανάτια πραγματικότητα και να φωτίσει για λίγο το χώρο της, δίνοντάς μας ελάχιστες βέβαια – όσες έχει επιτρέψει ο Κύριος – μα σαφείς πληροφορίες για την τύχη των ανθρώπων που έφυγαν από κοντά μας , παρηγορώντας μας συγχρόνως και ανοίγοντας το παράθυρο της ελπίδας στην καρδιά μας .

Τούτο το φυλλάδιο εκεί αποβλέπει . Να ανασηκώσει το παραπέτασμα , να σου δώσει την ευκαιρία της επικοινωνίας με το αγαπημένο σου πρόσωπο. Πάντα με τη βοήθεια της Θείας Αποκάλυψης , με τη σοφία και την ευλογία της Εκκλησίας . Κάνε κουράγιο και διάβασέ το. Θα σου κάνει καλό.

Τι είναι ο θάνατος.

Είναι ένα μυστήριο, απροσπέλαστο. Είναι εχθρός του ανθρώπου, γιατί του δόθηκε ως ποινή για την αμαρτία του . Ο άνθρωπος πλάσθηκε από το Θεό αθάνατος , αλλά δεκτικός φθοράς. Φορτώθηκε το θάνατο σαν τιμωρία, όπως τον είχε προειδοποιήσει ο Θεός Έκανε μόνος του την επιλογή του.

Αλλά «το άμετρον έλεος του Θεού και η φιλανθρωπία η ανείκαστος» έκαναν από το πικρό να προκύψει γλυκύ. Η ενανθρώπιση του Χριστού, ο θάνατός Του και η Ανάσταση τελικά νίκησαν τον Άδη, και τώρα άνοιξαν τη διέλευση προς την αθανασία για όλους τους

ανθρώπους . Τώρα πεθαίνουμε στο σώμα , αλλά δεν θα παραμείνουμε αιώνια στην κατάσταση αυτή. **Η Ανάσταση του Χριστού είναι προάγγελος και της δικής μας ανάστασης .** Πεθαίνουμε, δηλ. χωρίζει η ψυχή από το σώμα , και αναστηνόμεθα δηλ. ξαναενώνεται η ψυχή μας με το σώμα μας για να ζήσουν μαζί αιώνια . **Έτσι ο θάνατος γίνεται πύλη προς την Αιωνιότητα .**

Ο Χριστός μίλησε πολλές φορές για όλα αυτά . Μίλησε για τη Δευτέρα Παρουσία . Μίλησε για την αιώνια ζωή, με την παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου. Μίλησε για την ανάστασή μας . Έκανε Θαυματουργικές αναστάσεις . Μίλησε για τον Εαυτό Του λέγοντας : «**Εγώ είμι η Ανάστασις και η Ζωή**». Και «**ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται**». Επομένως η πίστη στον Ιησού Χριστό εξασφαλίζει ζωή αιώνιο. Μόνο με το Χριστό νικούμε το θάνατο και αξιωνόμαστε αιώνιας ζωής .

Τι συμβαίνει κατά την ώρα του θανάτου.

Η ώρα του θανάτου είναι κρίσιμη. Δεν είναι βέβαιο ότι ο τρόπος που πεθαίνει κανείς δείχνει αν πηγαίνει ή όχι στον Παράδεισο. Βέβαιο όμως είναι ότι όσοι πεθαίνουν ειρηνικά – αλλά όχι μόνον αυτοί – πρέπει να είναι ευάρεστοι στο Θεό. Η Εκκλησία εύχεται να έχουμε τέλη χριστιανικά, ανώδυνα .

Τα Πατερικά βιβλία μιλούν για «αγώνα» που έχει η ψυχή χωριζόμενη από το σώμα . Και αποκαλύπτουν πως πολλοί άγιοι λίγο πριν πεθάνουν φαίνονταν να μιλούν με διάφορα πρόσωπα , που κανένας άλλος δεν έβλεπε. Οι ψυχές μετά από το σώμα «**εις χώραν τινά απάγονται**». Η Αγία Γραφή ομιλεί περί του Άδου. Πάντως **ο Άδης δεν είναι τόπος , είναι τρόπος ζωής .** Οι ψυχές δεν έχουν σχήμα , ύλη, όγκο ώστε να θέλουν τόπο για να σταθούν, ή να χωρέσουν. Είναι όπως π.χ. η σκέψη μας που μπορεί να είναι παντού. Ο Άδης είναι μια κατάσταση. Αυτή λέγεται **μέση κατάσταση** και σ' αυτήν παραμένουν μέχρι την τελική και οριστική Κρίση που θα γίνει κατά τη Δευτέρα Παρουσία .

Ωφελούν τα Μνημόσυνα ;

Ήδη από την Π.Διαθήκη έχουμε προσευχές υπέρ των κεκοιμημένων. Βεβαίως κάθε άνθρωπος θα κριθεί ανάλογα με τις πράξεις του. Παρά ταύτα η Εκκλησία από πολύ ενωρίς καθιέρωσε τις προσευχές για τις ψυχές , τα Μνημόσυνα. Όλες οι Θ. Λειτουργίες περιέχουν προσευχές για τους κεκοιμημένους , καθώς και για τους ζωντανούς .

Όταν λέμε Μνημόσυνα εννοούμε κυρίως τη μνημόνευση που γίνεται στη διάρκεια της Θ. Λειτουργίας . Όταν ο ιερεύς ρίπτει μέσα στο άγιο Δισκάριο τη «μερίδα» με το όνομα του κεκοιμημένου. Αλλά και κάθε προσευχή που γίνεται στην Εκκλησία ή στον τάφο είναι ένδειξη αγάπης προς τον κοιμηθέντα και εκζήτηση του ελέους του Θεού γι' αυτόν. Κατά τον άγιο Θεόδωρο Στουδίτη, **το μόνο κώλυμα για τη μνημόνευση των νεκρών είναι η αίρεση και όχι τα αμαρτήματα , όσο βαριά κι αν είναι.**

Θα διερωτηθεί κανείς : Αφού «εν τω Άδη ουκ έστι μετάνοια , τότε τι μπορούμε να προσφέρουμε στον νεκρό μας με τα Μνημόσυνα ;». Η απάντηση είναι ότι είναι μεγάλη πάντα η ευσπλαχνία του Θεού και ότι κανείς μας δεν ξέρει τα κρυπτά του ανθρώπου. Κάποιον που εμείς κρίνουμε αμαρτωλό, μπορεί να τον έχει δικαιώσει ο Θεός . Ποιος , λοιπόν, μας έδωσε το δικαίωμα να προκαταλαμβάνουμε την κρίση που ανήκει στο Θεό και να αποφασίζουμε εμείς ποιος σώζεται και ποιος όχι ; Εμείς κάνουμε το καθήκον μας απέναντι στο νεκρό μας και ο Θεός έχει τον τελικό λόγο.

Μαζί με τα Μνημόσυνα καλό είναι να κάνουμε φιλανθρωπίες υπέρ των ψυχών των. «Αντί στεφάνου» να γίνονται καταθέσεις σε ιδρύματα και πτωχούς . Ποτέ όμως «αντί μνημοσύνου». Με τίποτε δεν αναπληρώνεται η προσευχή.

Τα Μνημόσυνα διακρίνονται σε 3ήμερα, 9ημερα, 40ημερα, ετήσια . Κάθε Σάββατο επίσης η Εκκλησία το έχει αφιερωμένο στους κεκοιμημένους και κάνει ειδικές προσευχές γι' αυτούς .Τα επίσημα Ψυχοσάββατα της Εκκλησίας είναι δύο : Το προ της Κυριακής των Απόκρεω, και το προ της Κυριακής της Πεντηκοστής .Η χρησιμοποίηση κολλύβων για τα Μνημόσυνα είναι έθιμο που άρχισε τον 4ο αιώνα . Το βρασμένο στάρι έχει συμβολικό χαρακτήρα και προσφέρεται και ως τροφή. Συμβολίζει το θάνατο και την ανάσταση των νεκρών.

Η στάση μας έναντι των νεκρών.

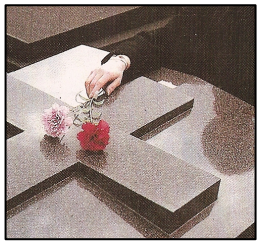

Όταν η ψυχή απομακρυνθεί από το σώμα , αυτό γίνεται πτώμα . Το πτώμα δεν έχει ούτε τη ζεστασιά , ούτε τη λαμπρότητα του έμψυχου ανθρώπου. Παρά ταύτα ο θάνατος δεν αίρει τη σχέση ανάμεσα στην στρατευόμενη και στη θριαμβεύουσα Εκκλησία . Γι' αυτό εξακολουθούμε να σεβόμαστε τους νεκρούς μας και να προσευχόμαστε γι' αυτούς .

Α) **Ο σεβασμός μας δείχνεται με τη μέριμνά μας για τον ευτρεπισμό και την ταφή του σώματος .** Τόσο στην Ελληνική Αρχαιότητα , όσο και στο Χριστιανισμό εθεωρείτο μεγάλη βεβήλωση ή μη κήδευση και ταφή των νεκρών. Αρκετά νωρίς η Εκκλησία επέβαλε και την κήδευση και την ταφή των νεκρών σε ένδειξη σεβασμού, τιμής και αγάπης .